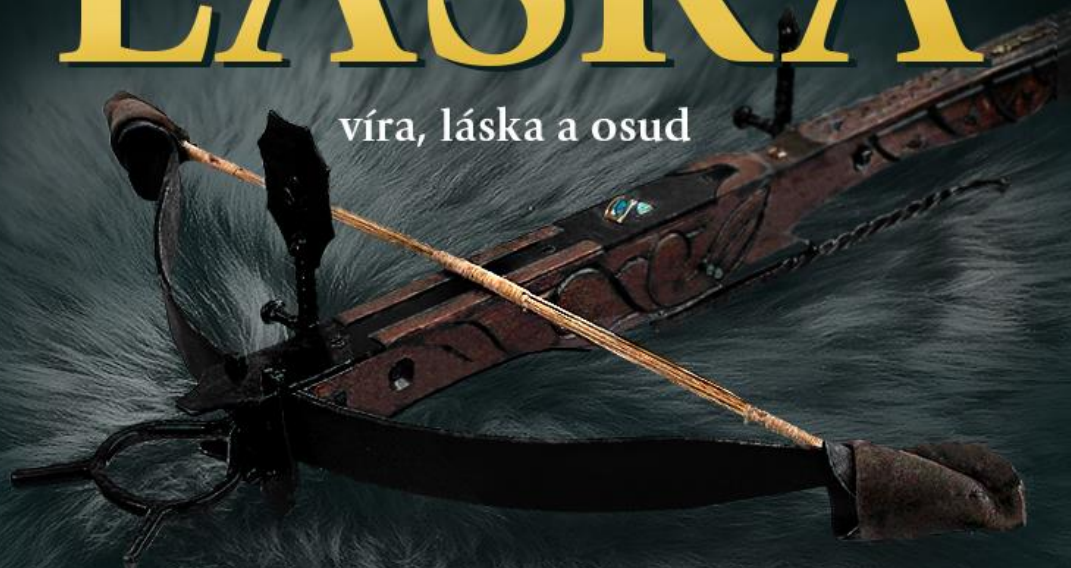

Saša Nový

katovská LÁSKA

víra, láska a osud

Saša Nový

Katovská láska

Prolog

Slunce začalo zapadat za nejvyšší špičky vzrostlých smrků na strmém břehu řeky Berounky. Po udržované cestě z Prahy do Berouna jel muž na koni černém jako nejtmaší noc. I jezdec by za krátký čas pohodlně splynul s blížící se tmou. Tmavý plášť, černý klobouk s širokým lemem a černé nohavice, tím vším vzbuzoval jezdec, když ne strach, tak alespoň respekt.

Podle oděvu bylo vidět, že se nejedná o žádného šlechtice. Přesto měl šat z drahé a velmi kvalitní látky. Meč u jeho pasu určitě nebyl jen na okrasu a bylo znát, že nejde o obyčejného kupce nebo měšťana.

Za vlády krále Karla byla většina královských cest i stezek bezpečná. Lapkům se nedařilo jako za vlády jeho otce Jana Lucemburského, přesto i v této době se našel leckdo, který by si na osamělého jezdce troufnul.

Tenhle však měl pro strach uděláno a z nastávajícího večera si nic nedělal.

„Neboj, brachu,“ uklidňoval jezdec svého koně přátelským poplácáním po svalnatých plecích, „městské brány budou již

zavřeny, ale noc bude teplá a bez deště. V klidu se vyspíme někde v měkkém mechu.“

Kůň jako by mu rozuměl a jen přátelsky zárehtal a zavrtěl ohonem.

Netrvalo dlouho a nebylo nevidět ani na krok. I když nebe bylo plné hvězd, měsíc se schovával za vršky vzrostlých stromů a cesta v lese se zahalila do tmy.

„Tak pro dnešek si odpočineme,“ rozhodl muž v černém a seskočil ze sedla koně. Nechtěl riskovat, že se kůň někde zvrtné, zakopne a pochroumá si nohu nebo shodí jeho samotného.

Vzal do ruky uzdu, sám šel první a opatrně vedl koně za sebou. Snažil se najít nějaké klidné a odlehlé místo mimo cestu a blízko řeky. Chtěl, aby se kůň mohl ze břehu pohodlně napít a on v klidu opláchnout.

Zřejmě byl dítětem štěstěny. Na okamžik se objevil měsíc nad korunami stromů, jako by mu chtěl posvětit na cestu. Nedaleko se objevil travnatý břeh, který přecházel v písek svažující se pohodlně k hladině řeky Berounky. V okolí rostlo několik vzrostlých stromů, které by skýtaly i ochranu před případným deštěm, který však dnes večer nehrozil. Jezdec zvolil ono místo i proto, že se tu dalo schovat před případnou zvědavostí náhodných nezvaných návštěvníků.

Když spolu došli ke břehu, měsíc se opět schoval za vršky stromů. Jezdec odsedlal koně a nechal ho v klidu napojit v řece. Potom dal koni volnost. Věděl, že jeho Jiskra, jak se hřebeček jmenoval, mu nikam neuteče a naopak v případě nebezpečí ho bude varovat.

Měl Jiskru od hříběte. Žili spolu již čtyři roky nerozlučně a sami v Berounské katovně.

Kat Jakub byl svobodný, a i když mu táhlo již na pětadvacátý rok jeho věku, neměl ani ženu ani žádnou hospodyni. Takže Jiskra byl jeho jediný druh a společník v katovně.

Odložil sedlo ke kmeni stromu, svlékl plášť, odepnul meč a sundal halenu. Vše pečlivě poskládal vedle sedla, a když stáhnul i nohavice, vběhl zcela nahý do řeky. Byla krásná letní noc a koupel byla velmi příjemná a osvěžující. Zároveň povzbudila i jeho mysl. Byl z dnešního jednání na královském hradě unavený a znechucený.

Když vyšel na břeh, nahý se posadil na plášť. Z torny vyndal kus masa, placku a pustil se do jídla. Neměl dnes skoro nic v ústech a žaludek se již hlásil o svá práva.

„Co nám chybí, Jiskro,“ promluvil Jakub ke svému koni, který se o několik kroků dále klidně pásal, „řemeslo nám vynáší, žádná ženština nás neotravuje svými klepy a oba jsme zdraví.“

Jiskra jako by svému pánu rozuměl, souhlasně pokýval hlavou a zafrkal.

Jakub se nasycen, pohodlně natáhnul a s rukama pod hlavou se zahleděl na nebe plné hvězd. Mohl v klidu přespát v některém hostinci na Starém městě Pražském. Ale nestál o hloupé žvásty opilců a závistivých měšťanů. Nešlo o peníze, těch měl jako kat víc než dost, ale byl nejraději sám. Byl na samotu zvyklý a vyhovovala mu.

Na chvíli usnul. Nebýt neklidného zaržání jeho koně, spal by dál. Zůstal sice ležet, ale nenápadně se rozhlížel kolem sebe. Sám nic neslyšel a ani neviděl, ale Jiskra začal být neklidný a přišel blíže k Jakobovi. Jako by ho kromě varování, chtěl chránit svým tělem. Kat nenápadně sáhl pro svůj meč, který měl vždy po ruce a opět poslouchal.

Pořád nic neslyšel a ani neviděl. I Jiskra nebyl přímo znepokojený případným nebezpečím. Jen jevil neklid. Jakub se postupně uklidnil. Přímé nebezpečí nehrozilo. Jiskru nejspíš zneklidnilo nějaké zvíře, které se toulalo kolem. Jakub úmyslně nerozdělal oheň, aby na sebe nepoutal pozornost případných lapků. Tím pádem si i zvěř troufla blíže.

Kat si navlékl nohavice, halenu a opět si sedl na plášť. Pořád byl sice ve střehu, ale pomalu se uklidňoval. Když už se chtěl znovu natáhnout, sám najednou zaslechl něco, co sem k řece ani do lesa nepatřilo.

Jakub opět nastražil uši. I Jiskra začal znovu neklidně odfrkávat.

„Klid, brachu,“ uklidňoval kat šeptem svého koně. Sám však zbystřil sluch.

Zvuk se ozval znovu. Nyní už si byl Jakub jistý. Jen přesně nedokázal odhadnout, co je to za zvuk a odkud přichází.

A znovu.

Povstal a zaposlouchal. Znělo to jako sténání nebo pláč. Ale takový divný. Takový Jakub neznal.

Jiskra se začal ohlížet po proudu řeky. Proto se kat obrátil tím směrem. Důvěřoval sluchu svého koně. Opatrně a s mečem v ruce se začal pomalu šourat tím směrem.

Zhruba padesát kroku dospělého muže rostl další mohutný strom. Od něj se znovu a intenzivněji ozýval onen zvuk. Nyní už Jakub nepochyboval. Nikoho sice neviděl, přesto si byl jistý, že tam někdo nebo něco je.

Kat se začal pomalu přibližovat. Šel pomalu příkrčen a pořád se rozhlížel kolem sebe. Nevěděl, o co jde, k čemu se blíží, a mohlo jít i o léčku.

Sténání, nebo pláč se ozval znovu a ještě zřetelněji. Nyní už Jakub zahlédl něco, co vypadalo, jako nějaká pohozená vrš, nebo koš u kmene stromu. A z něho se zvuk ozýval. Obezřetně se rozhlédl kolem sebe. Pohledem se snažil proniknout tmou. Nikde nikoho však nezahlédl. Proto se uklidnil a zrychlil.

Nemýlil se. Vedle stromu ležel proutěný koš a z něho se ozýval nářek. Jakub poklekl a to, co zahlédl, ho vyděsilo.

V koši byl pohybuující se balíček látky, který plakal. Bylo to malé dítě, které plakalo a mávalo ručičkami. Pláč se ozýval stále intenzivněji.

„Co tu děláš, škvrně?“ hlesl Jakub překvapeně a doslova si sedl na zadek.

Čekal vše, ale ne, že najde malé opuštěné dítě u řeky.

Nemluvně jako by vycítilo záchranu, začalo plakat ještě hlasitěji a začalo natahovat ke katovi své malé ručičky, sevřené v pěstičky.

Nevěděl, co má dělat. Sám byl kus chlapa a pro strach měl uděláno. Ale o dětech nic nevěděl. Sam žádné nikdy neměl a kam mu paměť sahala, nikdy žádné ani nadržel v ruce. Přesto najednou pocítil hrozný strach a bezmoc. Bylo mu dítěte líto a nevěděl, co má dělat.

Najednou jako by to osud vyřešil sám. Jiskra, který stál za ním, do něj strčil, jako by mu říkal, vezmi ho do náruče.

Jakub tedy vyndal řvoucí uzlíček z koše. A jak jen to dokázal nejněžněji, vzal dítě do náruče.

„Co tu děláš, škrvně? Kde ses tu vzalo?“ začal na něj mluvit.

Dítě jako by mu rozumělo, chytlo Jakuba za nos. Vzápětí přestalo plakat.

Kat byl díky své práci tvrdý chlap, ale najednou měl oči plné slz. Ruce se mu chvěly strachem, aby to malé neupustil. Nebo aby dítěti neublížil.

„Halóó!“ zakřičel a rozhlédl se po okolí.

Pořád nemohl uvěřit, že to dítě je tady samotné a opuštěné. Čekal, že se ozvou kroky a někde se objeví někdo, kdo si jen potřeboval ulevit někde v křoví.

Ale nikde nikdo nebyl. Byl z toho zmaten. Tohle nedokázal pochopit. Jak někdo může nechat tak bezbranného tvorečka napospas noci nebo zvěři?

Dítě začalo znovu kňourat. Jakub byl vyděšen. Nevěděl, co má dělat? Netušil zda, se dítě bojí, nebo má naděláno v kusu látky, ve které bylo zabaleno.

Tohle všechno se Jakobovi promítalo v hlavě, když večer seděl s Markem přesně o sedmnáct let později v katovně, tento den zvolil jako den Markových narozenin. Vyrůstal z něho krásný mladý muž, vzrostlé postavy, s něžnou tváří a hodným srdcem.

Když tehdy Jakuba malé škvrně ještě tu noc přivezl do katovny, protože nechtěl zůstat s malým dítětem přes noc v lese, okamžitě zburcoval porodní bábu. Ta zjistila, že kat si přivezl do katovny zhruba ročního chlapečka. A tak se stalo, že Jakub získal syna a katovského pomocníka, kterého z něj kat vychovával.

A Marek rostl a svému zachránci se odvděčoval láskou a pracovitostí.

Jakub si za ta léta Marka zamiloval, jako by byl jeho vlastní, a udělal by pro něj cokoliv. I jako svobodný mládenec získal syna a přítele v jedné osobě.

Z počátku to bylo těžké. Nevěděl o dětech nic. Ale láska, se kterou se o nalezence, kterého pojmenoval Markem, staral, jim pomohla překonat všechny nástrahy a úskalí.

„Takže Marku, je to přesně osmnáct let, a i když to přesně není den, kdy ses narodil, pro mě je to sedmnáct let, kdy jsem získal syna a věrného přítele a ty druhý život,“ pronesl Jakub dojatě s číší medoviny a něžně pohladil Marka ve vlasech.

Ten rovněž dojatě polkl a pohlédl na svého otce. V očích měl slzy, ale před ním se za ně nestyděl. Miloval otce a věděl, že otec miluje jeho.

„Mám pro tebe dárek,“ promluvil znovu Jakub, když si připili.

„Co to je?“ vyhrknul Marek a nadšením mu zajiskřilo v očích.

„Když otevřeš truhlu pod oknem, sám to zjistíš,“ pousmál se Jakub záhadně.

„Opravdu mohu?“ zeptal se Marek nedočkavě s rukou položenou na víku.

Kat jen souhlasně přikývnul a pohodlně usazen čekal, jak se bude Marek tvářit, až zjistí, co pro něj v truhle má.

Otec

Plakal jsem jako malé dítě. Slzy mi stékaly po tváři a já nebyl schopen je zadržet. Ani jsem se nesnažil. Nebyl jsem schopen ovládat sebe, natož svůj pláč.

Pohřeb nečistého se udál bez velikého rozruchu. Otec jako místní kat byl sice mezi mnoha obyvateli uznáván, ale stále to byl jen kat a tudíž nečistý. Kdekterý z měšťanů využíval jeho služeb. Skoro vždy v noci, pod rouškou tmy za ním chodili, ale veřejně se k němu nikdo nehlásil.

Jeho pohřbu se kromě mě, místního faráře a purkmistra, zúčastnilo pouze několik odvážlivců, kteří celý obřad sledovali zpovzdálí. Vždy mohli tvrdit, že šli jen náhodou kolem městských hradeb, kam otce ukládali.

Na hřbitov nesměl být otec uložen.

Mě to však bylo vše jedno. Pro mě byl otec, nejdražší člověk, kterého jsem na světě měl. I přesto, že mě před osmnácti lety našel jako nemluvně u řeky, vychoval mě jako vlastního. On jediný mi dal lásku, jakou bych nedostal ani od vlastních rodičů.

Hrbil jsem se nad hrobem svého otce a nemohl zastavit pláč, ovládnout smutek a bolest, které mě ovládaly. Nikdy ve svém životě jsem necítil takovou beznaděj. Jeho ztráta byla pro mě tou největší.

Bylo tomu na den přesně rok, co jsme spolu seděli v jizbě, slavili mé osmnácté narozeniny a otec mi daroval meč. Nejkrásnější meč, jaký jsem kdy v životě viděl. Mistrovská práce zbrojíře až z Prahy.

Dnes to však byla minulost.

Nešlo vůbec o dar. Nešlo ani o to, jak mi sdělil, že jsem velmi zámožný člověk. Sice syn nečistého, ale zároveň velmi zámožný. Mnohem víc, než většina místních měšťanů. Těch, kteří se dnes ani nebyli schopni rozloučit s mým otcem. S člověkem, který pro ně udělal velmi mnoho. Ani jeden z nich by to však nahlas nepřiznal. Cítil jsem se sám a velmi opuštěný. Měl jsem pocit, že můj život ztratil veškerý smysl.

„Pojď, chlapče,“ ucítil jsem dotyk na svém rameni.

Neměl jsem sílu se ani ohlédnout. Přesto jsem podle hlasu poznal našeho faráře. Byl jsem jako bez života.

„Marku, jemu už život nevrátíš, ale ty ho máš před sebou.“

Nebýt to náš farář, ohnal bych se po něm. Ale úcta k otci Basileji mi to nedovolila. Jen mi ještě nějakou chvíli trvalo, než jsem si uvědomil a v hlavě srovnal, jak se mám chovat. Přesto jsem potřeboval ještě chvíli, než jsem našel v sobě sílu zvednout se ze země. Jako bez života jsem se nechal odvést.

„Nevím, co mám dělat? Moc mi chybí,“ zavzlykal jsem, když mě otec Basilej, držíce za rameno, odváděl domů.

„Marku, ty i tvůj otec jste Bohem milovaní lidé. Náš Pán si sice otce vzal, ale on je tu stále s námi a myslí na tebe a stále tě miluje,“ prohlásil Basilej, když mě dovedl domů.

Možná se svými slovy rouhal, ale řekl je pevně a odhodlaně.

„Před naším Pánem jsme si všichni rovni a je jedno, kde je kdo pohřben. Jakub tě vychoval jako svého syna a věřím, že se jednou setkáte u našeho pána.

Nyní sice nechápeš úmysly našeho Pána, ale věř, že jen on ví co činní. Jakub by si určitě nepřál, aby ses choval, jak se chováš. Máš život před sebou, a tak ho užívej k věčné slávě našeho Pána,“ pokřičoval se otec Basilej.

Udělal mi křížek na čelo, požehnal mi a přátelsky mě objal.

Než jsem mohl cokoliv dodat, otočil se a odešel směrem k městským branám.

Jeho slova jsem sice slyšel, ale moc nevnímал. Alespoň ne v tu chvíli. Jejich význam jsem si uvědomil až později.

Dopotácel jsem se do jizby, kde jsme s otcem sedávali, a těžce dopadl na lavici. Na místo, kde sedával on. Vždy to bylo jeho místo. Nyní jsem tam seděl já. A sám.

Složil jsem hlavu do dlaní a znovu začal plakat. Normálně bych se styděl, ale dnes jsem dal průchod svým citům.

Nevím, jak dlouho jsem tam seděl. Byl jsem vyčerpaný, unavený a bez života. Už jsem v sobě neměl ani jednu slzu. Nakonec jsem našel v sobě sílu, zvedl se od stolu a z truhlice pod oknem jsem

vyndal meč, který mi otec před rokem věnoval, a položil ho na stůl. Těžce jsem dopadl zpět na lavici a láskyplně se na něj zadíval.

Trvalo velmi dlouho, než jsem byl schopen dalšího pohybu, ale nakonec jsem udělal, co jsem udělal. Z truhlice jsem sebral hliněnou láhev. Po delším váhání jsem ji otevřel a několika sinými hlty jsem se napil.

Málem jsem se pozvracel, ale po chvíli jsem se ovládl. Nedokázal bych vyzvrátit něco, co měl otec tak rád. Byl to zvláštní nápoj, který otec pil, jen když něco řešil.

Byl silnější než víno i pivo. Pil ho velmi zřídka, ale velice ho miloval. Říkal mu pálenka. Údajně se připravoval ze zkvašeného ovoce. Mně však nechutnal. Zato jsem se po něm cítil rychleji opojen. Nebyl jsem zvyklý pít alkohol, a tak jsem během okamžiku seděl u stolu, neschopen udržet se na nohách a jen jsem něco blábolil. Nebyl jsem schopen jít si vyprázdnit ani močový měchýř. Nerozuměl jsem ani sám co říkám. Občas jsem plakal, chvílemi jsem se smál, ale byl jsem mimo tento svět.

* * *

„Prober se, Marku,“ zaslechl jsem nad sebou a někdo se mnou cloumal. Ani jsem netušil, kde jsem a co se, se mnou děje?

V hlavě mi hučelo, měl jsem žízeň a celé tělo mě bolelo.

„Už je boží den,“ zaslechl jsem a cítil dotyk na svém rameni.

Přihloupě jsem mžoural kolem sebe. Teprve po chvíli jsem si uvědomil, že sedím u stolu v jizbě. Vedle stál otec Basilej.

„Co, co se děje?“ zablekotal jsem a prohrábl si neposedné vlasy a promnul oči.

Náhle jsem si vzpomněl, jak si ze mě otec kvůli mým černým, kudrnatým vlasům utahoval. Tvrdil, že kdybych byl o něco opálenější, mohl bych se vydávat za Vláma. Další vzpomínka, která mnou bolestivě projela jako vystřelený šíp.

Otec Basilej přisedl ke stolu a podíval se na mě. Muselo, mu být jasné, jak jsem dopadl. Ale neřekl ani slovo, jen na mě hleděl a mlčel.

„Promiňte,“ vyhrknul jsem a i když na nejistých nohách, musel jsem vyběhnout z domu. Můj žaludek protestoval a chtěl se zbavit svého obsahu a já nebyl schopen mu v tom zabránit. Byl jsem rád, že jsem stačil vyběhnout alespoň na dvorek.

V puse jsem měl hrozně. Stále jsem cítil pachů alkoholu a hlava se mi motala a žaludek se mi všelijak převracel. Když už jsem neměl co zvrátit, vypláchl jsem si ústa vodou a pomalu, na nejistých nohách došel zpět do jizby. Farář stále seděl u stolu a trpělivě čekal. Z jeho pohledu jsem pochopil, že se nezlobí.

„Mám pro tebe nepříjemnou zprávu,“ pronesl farář, když jsem se zase posadil zpět ke stolu.

„Co ještě může být horšího, než to, že jsem přišel o otce?“ vyštěkl jsem na něj. Vzápětí jsem si však uvědomil, že je to jediný člověk, který mi zůstal a kdo to se mnou myslí dobře.

Zastyděl jsem se a obrátil pohled kamsi...

„Pamatuj, Marku, že vždy může být hůř,“ zašeptal a přátelsky položil svou ruku na hřbet mé, kterou jsem měl položenou na stole.

Chtěl jsem ucuknout, nebyl jsem na důvěrné dotyky zvyklý, ale farář, i když na to nevypadal, měl sílu a pevně přitiskl svou dlaň na mou ruku.

Překvapeně jsem na něj pohlédl? Jediný kdo se mě takto mohl dotýkat, byl můj otec. Od cizích jsem to nesnášel, ale v jeho očích jsem najednou viděl něco, co mi zabránilo, abych se nebránil.

„Co se děje?“ zeptal jsem se a nervózně na něj pohlédl.

Farář jako by vycítil, že mi jeho dotek není příjemný, stáhl ruku zpět na okraj stolu, ale přesto na mě upřeně dál hleděl.

„Víš, Marku, svět je složitý, často nespravedlivý, ale...“

„Tak co se děje!“ vyštěkl jsem na faráře nasupeně. Víc, než jsem chtěl a mnohem víc, než si zasloužil.

Vycítil jsem, že všemu zlému není konec, jen jsem nevěděl, co se děje a to mě znervózňovalo. I když jsem byl otupělý otcovou smrtí, vypitým alkoholem, ale nějaký šestý smysl mi říkal, že moje trable nekončí. A to ve mně vyburcovalo pozornost a ostražitost. Až jsem se sám divil, že jsem toho nyní schopen.

„Jak jistě víš, Marku, tak kata jmenuje městská rada,“ začal trochu nejistě otec Basilej, „a i katovna je majetkem města...“

„Katovna možná, ale ne to co je v ní!“ vyštěkl jsem a postavil se na nohy. Bohužel tak prudce, že jsem ho málem převrhnul.

„Uklidni se, Marku!“ zvýšil hlas i farář.

Ne sice silně, ale důrazně. Uvědomil jsem si, že jsem se unáhlil. Otec Basilej byl mírný člověk a málokdy zvyšoval hlas. Ale nyní to udělal.

„Omlouvám se, otče,“ zašeptal jsem se a o něco pokorněji se posadil zpět ke stolu.

„Jak jistě víš, katovna je majetkem města,“ pokračoval farář, jako by se nic nestalo, „a i kata jmenuje městská rada. A jak mi dnes sdělil purkrabí, tak městská rada nesouhlasí s tím, abys po otci převzal jeho řemeslo.“

„Důvod?“ vyštěkl jsem sice nahlas, ale o mnoho tišeji, než před chvílí.

Otec mě už před časem varoval. I když mě po celou dobu vychovával a učil jako svého pomocníka, tušil, že až jednou nebude schopen dělat svou práci, najdou se lidé, kteří budou proti tomu, abych po něm převzal jeho řemeslo.

Katů sice bylo málo, ale otec měl v městské radě několik nepřátel. Oficiálně se sice nikdy neodvážili proti němu vystoupit, ale varoval mě, že se to může stát. Nevěděl jsem o, co šlo, ale domyslel jsem si, že se našli minimálně dva radní, na které něco věděl, a oni mu nemohli přijít na jméno. Nyní zřejmě přišel jejich čas.

„Prostě městská rada se neshodla a rozhodla, že do konce měsíce, musíš katovnu opustit a uvolnit ji pro nástupce tvého otce,“ pronesl otec Basilej se staženým hrdlem.

Oba jsme věděli, že je tomu jinak. Město bude mít velký problém najít nového kata, ale někdo se snažil pomstít mému otci i po jeho smrti.

Věděl jsem. Né! Byl jsem si jistý, že bych dokázal řemeslo kata dělat a velmi dobře. Ne sice tak dobře jako otec, byl jsem ještě mladý, ale i přesto mě otec mnoho naučil. Také jsem věděl, že se někdo postaral, abych jím nebyl já. Sice jsem neznal přesný důvod, otec mi ho nikdy neřekl, ale vzpomněl jsem si na naše občasné hovory a jeho varování.

„Nebojte, otče,“ pronesl jsem po chvíli, tak jistě, jak jen jsem to nyní dokázal, „můžete vyřídit městské radě, že do konce týdne bude katovna volná.“

Hrál jsem si na hrdinu, ale otec mě vychoval tak, abych byl hrdý na to, kdo jsem a co jsem. A nechtěl jsem ukázat nikomu, opravdu nikomu, že nyní sám nevím, co mám dělat.

„Marku, je teprve patnáctého toho měsíce, nemusíš nikam spěchat,“ zděsil se otec Basilej.

„A také středa,“ vyprskl jsem hraným smíchem, „tudíž do neděle dost času abych odešel. Mě nikdo vyhazovat nebude a ti, kteří se mého otce bojí i po jeho smrti, ať se bojí i nadále!“

V mém hlasu bylo jasně znát, co si myslím. Co cítím. Bolest, nenávisť a odhodlání.

Farář položil opět ruku na hřbet mé, ale nyní jsem neucuknul. Jen jsem mu pevně pohlédl do očí. To co jsem viděl, mě překvapilo.

Tohle nebyl pohled nějakého vystrašeného faráře. Někoho, kdo se jen modlí a snaží se být hodným synem církve. Byl to tvrdý pohled muže, který ví, co chce. Dokonce jsem na okamžik měl pocit, že vidím odhodlaný pohled svého zesnulého otce.

„Rozumím ti, Marku, a možná víc, než si myslíš,“ pronesl farář po chvilce mlčení, „jsou věci, které nevíš, a asi je čas, aby ses je dozvěděl. Tvůj otec nebyl jen mou ovečkou, ale troufám si říct, že i mým přítelem. Možná jediným. Tedy kromě tebe...“ dodal farář, když zahlédl v mé tváři překvapení a náznak zklamání.

„Tvůj otec tě velmi miloval. Možná víc, než by někdo miloval své dítě, které sám zplodil. Dal jsi mu lásku, přátelství a hlavně pocit, že není na světě sám a zbytečný.“

Víc neřekl. Zarazil jsem ho.

Ne slovy, ale gestem. Až nepřátelsky jsem zdvihl ruku a ukazováčkem zakmítal. Nebyl jsem schopen cokoliv říct, ale potřeboval jsem přerušit jeho slova. Hrdlo jsem měl stažené, nemohl vydat ani hlásku, ale věděl jsem... Ne potřeboval jsem, aby zmlkl. Otec Basilej to pochopil. A mlčel. Jen se mi odhodlaně díval do očí.

Stále jsem kýval ukazováčkem ve vzduchu, ale stále nebyl schopen ze sebe dostat slovo. Najednou mi totiž něco došlo.

Občas mi otec říkal, že ne vše co vidím je, pravda. Že, ne vše je, jak vypadá. Moc jsem to nechápal. Ale naznačil mi, že jako kat je nečistý, ale zároveň se ho někteří lidé bojí i z jiných důvodů. Navíc byl velmi zámožný a to bylo některým lidem trnem v oku. Nikdy

nechtěl říct nic konkrétního. Na mé zmatené dotazy a narážky měl vždy jednoduchou odpověď.

„Až přijde správný čas, ozve se ti přítel jediný. Tomu věř, jako věříš mně.“

Nikdy u toho nezapomněl prohrábnout mé kudrnaté vlasy a pohladit mě. Dotyky od jediného člověka, od kterého jsem je snesl a miloval jsem je.

Farář mlčel i nějaký čas po tom, co jsem přestal protestovat svým ukazováčkem. Teprve, když jsem položil svou ruku zpět na stůl, pokračoval.

„A velmi mi kladl na srdce, že kdyby se s ním něco stalo, mám se o tebe postarat...“

„Já se o sebe postarám sám!“ vykřikl jsem nesmyslně.

Byl to jen zoufalý výkřik do neznáma. Výkřik nezralého mladíka, plného bolesti. Farář to chápal. Jen se na mě přátelsky pousmál.

„A velmi mi kladl na srdce, že kdyby se s ním něco stalo,“ pokračoval otec Basilej, „tak ti mám říct, že máš u mne schované vše, co bys mohl potřebovat.“

Překvapeně jsem na faráře pohlédl. Nechápal jsem. Od otce jsem věděl, že v naší truhle je dostatek peněz, abych si mohl žít jako nějaký šlechtic.

„Já nic nepotřebuji, otče,“ odsekl jsem.

„Nikdy nevíš, Marku, co se v životě může stát, a tvůj otec byl moudrý a věděl, co dělá,“ pronesl tiše, ale velmi důrazně farář.